

Az Irtis–Isim–Tobol-vidéki szargatkai műveltség kora. Népeiségében egyre több -kutató az ősmagyarokat véli, s feltételezi, hogy itt lehetett a magyar őshaza, ahol az önálló ősmagyar etnikum kialakult. A szargatkaiak is halomsíros temetőket hagytak hátra, egy-egy halom alatt talán családi közösségek nyugszanak. Az -elő-keelő család- vagy nemzetségfő sírját fával bélelték, és gazdag mellékletekkel bocsátották túlvilági útjára az elhunytat. A leggazdagabb temetkezés az Omszk közelében lévő, az időszámításunk kezdete körüli időre keltezhető rozsgyesztvenkai temetőben került elő. Az itt fellelt tárgyak erős déli kapcsolatokra utalnak. A közép-ázsiai szaka, az Urál-vidéki -szarmata, majd az ázsiai hun hatás is -erősen érezhető a műveltség területén. A lakosság földművelő-állattartó gazdálkodása a déli területeken erős nomád hatásokat mutat (sertést például alig tartottak). A déli területsávban lakók bizonyára áttértek a nomád vagy félnomád -állat-tartásra. (→ 800–600) A késői időszakban a népesség nagy része – főképpen a -mozgékonyabb életmódot folytatók – az Urál nyugati oldalára vándoroltak, ahol a kusnarenkovói kultúra létrehozóit -lát-hatjuk bennük. (→ 550–750)